

PROSINEC 2021 | ČÍSLO 2

Naše LADA

ČASOPIS O DĚNÍ V CENTRU LADA, Z.S. PACOV

WWW.CENTRUMLADA.CZ

obsah

PŘEDVÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ A PODĚKOVÁNÍ

CENA Ď

VZDĚLÁVÁNÍ PRACOVNÍKŮ

EXKURZE V ŽELIVSKÉM KLÁŠTEŘE

UKLIĎME ČESKO

NÁVŠTĚVA DÝŇOVÉHO SVĚTA

NOVÁ PERGOLA

POHLED NOVÝCH ZAMĚSTNANCŮ NA CENTRUM LADA

KERAMICKÝ ROK S LADOU

CESTA Z PROPASTI BEZNADĚJE DO NEZISKOVKY 2. DÍL

ÚPRAVY NA NAŠÍ ZAHRADĚ

SOLIDARITA

NÁVŠTĚVA RYBÁRNY

PRÁVĚ TEĎ ANEB KOUZLO OKAMŽIKU

NAPSALI O NÁS

Kontakty

Centrum LADA, z.s.

Nádražní 362

395 01 Pacov

lada@centrumlada.cz

www.centrumlada.cz

facebook.com/ladapacov

Autoři článků: uvedeni u jednotlivých článků

Zpracování časopisu: Rostislav Horek

Fotografie: Jana Lakomá (obálka), Centrum LADA, z.s., Jaroslava Raunerová (Cena Ď)

Uzávěrka dalšího čísla: 25. dubna 2022

Předvánoční zamyšlení a poděkování

Vítejte při čtení druhého čísla časopisu "Naše LADA". Je až neskutečné, jak ten čas letí. Brzy budou Vánoce, svátky lásky a naděje. Nemyslíte si, že tyto dvě věci se tak nějak z našich životů pomalu vytrácejí? A právě Vánoce jsou vhodnou dobou na to, abychom těmto dvěma věcem dali prostor v našich každodenních životech.

No, život jde dál i v této zvláštní době, kdy i přes to všechno prožíváme v našem centru mnoho krásných okamžiků. A to jen díky dobré spolupráci mezi pracovníky, klienty, jejich rodinami, ale i díky podpoře mnohých, kteří můžou a chtějí podporovat právě taková zařízení, jako je to naše. A o tom všem je právě náš časopis...

V příštím roce máme v plánu ve vydávání časopisu pokračovat, uvítáme i příspěvky od Vás, našich čtenářů. Závěrem mi dovoluňte poděkovat za přízeň, kterou nám věnujete a popřát do dalších dnů hodně lásky a naděje.

**ZA VŠECHNY Z CENTRA LADA
ROSTISLAV HOREK**

Cena Ď

MONIKA ZEMANOVÁ

Velmi odvážný a životem protřelý člověk pan Richard Langer, tak ho vidím já a už navždy toto jméno budu mít spojené s cenou radosti a lidmi s velkým srdcem. Jak říká pan L.: „Radost je fenomén, po kterém všichni toužíme. Její moc je dokonce silnější než moc peněz“.

Letos jsem poprvé zažila předávání ceny Ď, které se odehrává na prknech Národního divadla. I přes covidové opatření pod respirátorem bylo toto odpoledne plné pozitivní nálady, ze které jsem ještě dlouho čerpala. Bylo to odpoledne skutečných lidí s neuvěřitelnými příběhy. Byla jsem dojatá k slzám, emoce procházely celým tělem. Že nevíte co to je za cenu? A kdo je pan Langer? Tak se pohodlně usadte a čtěte tento příběh...protože i já jsem byla plná otázek a zvědavosti co a kdo to je, proto jsem se rozhodla trochu pátrat a nakonec se s Vámi milí čtenáři podělit. Možná to bude znít malinko jako sci-fi, ale vše začalo v minulém tisíciletí.

V únoru 1997 založil pan Langer Mecenáš klub, což znamená prestižní obchodně-kulturní klub. Klub dává dohromady významné a zajímavé lidi, kteří jsou z různých světů působení a svůj úspěch prožívají jako poznání, radost a odpovědnost podporovat kulturu a charitu. Zní to možná nemožně, ale pro pana L. se stal sen skutečností a v dubnu 1997 uspořádal první setkání členů v Národním muzeu, poté po čtyři roky organizoval dvacet setkání ročně napříč republikou, které bylo odměnou za dobré skutky. Členy se staly významné osobnosti například JUDr. Milouš Červenci, generální ředitel Centrotexu, Ing. Antonín Vlk, ředitel sklárny Moser, Ing. Jiří Blahník – ředitel čerpacích stanic PETRA, Vadim Petrov – hudební skladatel, Ing. Pavel Gregorič – ředitel Královského pivovaru Krušovice, Marie Rottrová a další.

Za Centrum LADA převzala ocenění paní předsedkyně Jana Moravcová

Klub vzkvétal a prosperoval, dokonce vydával měsíčník, vše organizoval a zaštil sám pan L. Čtyři roky tvrdé práce se však odrazily na zdraví pana Langer. Selhalo, v ten moment se zastavil čas a pan L. se zamyslel, co vlastně bude dál. Musí být něco dál, nejde, aby myšlenka klubu vyčpěla či se rozplynula v oblacích. Musí se jít dál. Myšlenka přišla na dovolené v Chorvatsku. Pan Langer už nesčetněkrát vyprávěl, jak mu onu známou noc přišla myšlenka nečekaně naproti, která Mecenáš klub posunula o stupeň výš.

Cituji: „Jak vznikly ceny Ď?“ – „To takhle na dovolené v Chorvatsku, jsem se probudil v noci 11. června 2000 se sevřeným žaludkem a byl vyděšený z toho, že jsem už dlouho nic pořádného nevymyslel. Sedl jsem na břeh moře, otevřel si sedmičku červeného a přemítal. Za svítání jsem to měl! Přetransformuji Mecenáš klub na cenu mecenášům.“

Místo mnoha malých akcí v průběhu roku, budu organizovat jednu jedinou, velikou! To se neokouká a bude to mít trvalý smysl“. Ano měl pravdu! Smysl to má a trvalý také. Důkazem je totiž víc jak 20-ti letá tradice. Jak jsem již v úvodu napsala, přítomnost na 21. ročníku této úžasné ceny byl pro mne nepopsatelný zážitek. Tolik dobrosrdečných příběhů na jednom místě vstřebat najednou nešlo, ještě dlouho jsem byla prosáklá skrz naskrz. Ráda bych jednou tady napsala aspoň dva nebo tři příběhy, protože ať člověk chce nebo ne, má ten pocit radosti, opravdovosti zarytý pod kůží na ještě dlouhou dobu.

Ten, kdo vydržel číst až sem, je určitě zvědavý proč o tom všem píšu a jak jsme asi v tomto zaangažovaní my? Je to tak, že se každý rok nominují ve čtrnácti krajích mecenáši a dobrodinci, kteří podporují spolky, divadla, školy a školky, dětské domovy, domovy důchodců, sociální zařízení, muzea, zoologické zahrady, útulky a všichni tito můžou nominovat své donátory či dobrodince za podporu, kterou nezištně dávají. My jsme za Centrum LADA nominovali téměř každý rok. Podařilo se nám dostat na prkna Národního divadla nejednou naše mecenáše a dobrodince například pana Kamíra, pana Dostálka, manžele Vašinovi, manžele Ptákoví. Nominace i hlasování je pro nás důstojné a veřejné poděkování danému donátorovi. Neboť děkování není nikdy dost, a taky protože děkování je nejen slušnost, ale i inspirace k dalším dobrým skutkům. Jsme každému, kdo nám pomáhá nesmírně vděční, vždy mají u nás dveře otevřené. Největší odměnou pro nás bylo letošní ocenění nás samotných. Cenu RADOSTI “cenu Ď “ převzala osobně paní Jana Moravcová na ceremonii za počin zajímavých nominací naším centrem v předešlých dvaceti letech.

Za to jí patří velký DÍK.

Více informací o ceně Ď na www.cena-d.cz.

Vzdělávání pracovníků

PETRA KOTKOVÁ

Také v roce 2021 se kolektiv pracovníků Centra LADA dále vzdělával. Dva zaměstnanci se zúčastnili on-line konference na téma Výzvy, kreativita a úspěch v sociální práci. Jedna pracovnice sledovala on-line kurz Hry v sociální práci z pohledu transakční analýzy. Dozvěděla se, s jakými typy her se v sociální práci můžeme potkat, jaké jsou naše slabá místa, kvůli kterým se necháme do hry snadno zatáhnout. Cílem kurzu bylo naučit účastníky poznat hru ještě před jejím začátkem nebo co nejdříve, umět ji a zejména z ní vystoupit tak, aby to bylo důstojné pro obě strany a hra nadále nebyla překážkou komunikace mezi klientem a pracovníkem.

Všichni pracovníci absolvovali kurz Proměny stáří a geronto-oblek, který byl velmi zajímavý. Geronto-oblek byl speciálně vyvinut k tomu, aby simuloval stařecký pohyb s omezením pohybovým, zrakovým i sluchovým. Díky kurzu jsme si mohli na vlastní kůži vyzkoušet, jak se cítí hendikepovaní klienti a senioři. Dále jsme otestovali speciální rukavice navozující třes.

Neméně zajímavý byl kurz pod vedením pana Jiřího Sobka „Jak pomáhat a nevyhořet“, kde jsme si vyzkoušeli jednoduché a účinné techniky, které nás mohou ochránit před stresem a vyhořením. Dále se zaměstnanci zúčastnili odborných stáží v Centru Zdislava v Novém Městě na Moravě a v denním a týdenním stacionáři v Klíčku v Záluží u Tábora.

Všechny tyto kurzy a stáže nám přinesly mnoho nových informací, poznatků a podnětů, které určitě využijeme v praxi.

Exkurze v Želivském klášteře

ZDENĚK PANÁČEK
LUCIE NOVOTNÁ

V srpnu jsme se vydali na výlet do nedaleké obce Želiv. Tam se nachází krásný klášter, kde jsme měli zamluvenou hodinovou prohlídku.

Nejdříve jsme se ocitli ve zmiňovaném klášteře, který se nám moc líbil. Je velmi bohatě zdobený. Poté jsme byli v kostele Narození Panny Marie. Ke kostelu přiléhá jednopatrový konvent, který je ve tvaru čtverce, kde jsme si prohlédli fresky a poslechli vyprávění slečny, která nás prováděla. Nezapomněli jsme ani na návštěvnícké centrum, kde jsem si koupil turistické vizitky do svého sběratelského deníku. Celé dopoledne jsme zakončili v restauraci v blízkosti kláštera, kde jsme si pochutnali na řízku a hranolkách. Jako suvenýr pro rodiče jsem koupil láhev piva, které se vaří v místním pivovaru. Výlet jsem si moc užil a těším se na další.

Uklidme Česko

VLADIMÍR TRPÁK
ROSTSLAV HOREK

Letos na podzim a to ve čtvrtek 23. září 2021 jsme se zapojili do akce Uklidme Česko. Po dohodě s panem starostou jsme uklidili pacovské vlakové nádraží. Sesbírali jsme přibližně 40 kg odpadu. Našlo se velké množství plastových láhví, plechovek od piva, skleněných lahví od alkoholu, nedopalků cigaret, objevili jsme dokonce i televizi. Divili jsme se, jak můžou být někteří lidé nepořádní. Na jak dlouho to tam vydrží být uklizeno je otázkou, ale myslíme si, že tam příští rok opět vyrazíme. A třeba budeme mile překvapeni.

Návštěva dýňového světa

MIROSLAVA ŠNÝDLOVÁ,
LUBOŠ TOMŠÍČEK, KAREL ZEMAN,
LUCIE NOVOTNÁ

Na Statku u Pipků v Nové Vsi U Leštiny se zabývají pěstováním dýní a obilovin. V podzimních měsících pořádají akci „Dýňový svět“. Proto jsme se rozhodli, že vyrazíme na výlet právě tam.

Ve dvoře a na zahradě byly vystavené různé druhy dýní, které na nedalekém poli pěstují. Některé dýně byly ve tvaru kobry, která vyplazuje jazyk. Nejvíce jsme obdivovali pyramidy poskládané z dýní. Dýně byly i na zemi, kde tvořily bludiště. Někdo vyzkoušel dřevěné bludiště nebo házení obručí na cíl. Měli jsme možnost z dýní postavit věž či cokoliv nás zrovna napadlo.

K vidění byla i zvířata. Prase, kozy, kůzlátko, krůty, ale i skoro metrový králik. Někteří z nás na konci prohlídky vybírali dýně k vyřezávání a na vaření, někdo přímo ochutnal dýňovou polévku, která byla výborná. Počasí nám přálo a výlet jsme si moc užili.

Nová pergola

MAREK GAJDICA

Hrubé stavby pergol na zahradě centra již několik měsíců čekali na své dokončení. Záleželo vždy na počasí, pak také na možnostech, které nám naše práce s klienty (ne)umožňuje. První – větší – pergola osmiúhelníkového půdorysu, které říkáme "altán" byla dokončena vloni. Druhá čekala na své dodělání do letošního podzimu. Práce bylo mnoho, ale vše jsme chtěli stihnout do dnu otevřených dveří, který byl 6. října.

Zbývalo nám několik dní, na dokončení a úpravu plochy. Nejdříve bylo nutné připravit podloží, na které jsme položily dřevěnou podlahu. Sami jsme si vyrobili zakončovací lišty. Zhotovili jsme bezbariérový přístup pro klienty na vozíčku, aby i oni mohli pergolu využívat. Klienti se zapojili do natěračských prací. S výsledkem naší společné práce jsme byli všichni spokojeni. Těšíme se na příznivé počasí, abychom ji mohli plně využívat.

Pohled nových zaměstnanců na práci v LADĚ

Zaměstnancem centra Lada jsem od začátku tohoto roku. Říká se, že Nový rok nabízí nové příležitosti. Že až už byl ten minulý jakýkoli, můžeme se odhodlat změnit, ukončit, vytrvat a nebo začít cokoli, co si skutečně přejeme. I pro mě byl získáním právě tohoto pracovního místa novým začátkem. Nových příležitostí i zkušeností na poli pracovního života.

Není to má první pomáhající profese, ale poprvé jsem se ocitla v kolektivu lidí, kteří mají možná více důvodů k této profesi, jsou různého věku, pohlaví, mají různé zájmy, různé životy... Ale to hlavní je spojuje a tím je skutečná touha pomáhat. Být pevnou oporou lidem, nad kterými někteří „ohrnují nos“. Dát jim to, co potřebují – přijmout je přesně takové, jací jsou a jak před námi stojí. Vždyť nikdo nemá právo říct o druhém člověku, že je horší, protože je jiný. Ale přesto, v jakém nyní žijeme století, chybí některým lidem tolerance k druhým. Můžeme to sledovat například u lidí, kteří mají problém přijmout jen něčí názor a to pouze proto, že se liší od jejich. Co teprve potom, když si někdo „dovolí“ být zcela jinou osobností, jinou duší ... křehkou a často bezbrannou, která nemůže sama „udržet volant svého života“ a nutně potřebuje mít „své spolujezdce“. Budme k lidem kolem sebe ohleduplní... Protože každý člověk má na Zemi své místo, jen někteří potřebují pomoc uchopit to své.

Ještě jednu věc mám na srdci, o kterou se s Vámi chci svými očima i duší podělit. Mám i jistá zdravotní omezení a sama vychovávám dnes už 8letého syna. Od jeho nástupu do MŠ jsem vystřídala několik zaměstnání, protože časem bylo velmi složité až vysilující sladit zaměstnání s péčí o syna a se zdravotním stavem. Toto je prvním zaměstnáním, kde mi ani jednou narážkou nebylo vyčteno zdravotní omezení a ani jsem nebyla zaškatulkována do šuplíku:

Foto ze školení zaměstnanců s názvem Gerontooblek a proměna stáří, který jsme realizovali v červenci 2021

„Té bude stonat dítě a budou s ní problémy.“ Dokonce se mi stávalo, že už při přijímacím pohovoru mi byla položena otázka, jak si vyřeším hlídání pro dítě, když onemocní. A podobné nepříjemnosti. Přiznám se Vám, že v tomto směru cítím ohromnou úlevu, které si velmi vážím. Také si lépe uvědomuji, jaké mám štěstí, že mám zdravé dítě. A těší mě vědomí, že alespoň trochu ulehčujeme situaci těm rodičům, kteří takové štěstí nemají. Tento rok brzy skončí... Přeji Vám, ať máte dostatek sil, odvahy, ale také příležitostí, být v příštím roce šťastnější.

BARBORA LHOTKOVÁ

Jako každý, kdo nastupuje do nového zaměstnání, i já měla obavy, co mě čeká. Jaký bude kolektiv, jak mě přijmou klienti. Navíc šlo o centrum služeb pro lidi s mentálním a kombinovaným postižením. S takovými lidmi jsem do přímého kontaktu nikdy nepřišla, natož s nimi pracovala. Hned první den jsem zjistila, že mé obavy byly zbytečné, všichni se chovali přátelsky. Víím, že je to někdy náročnější, ale s klienty se bavím jako se sobě rovnými, i když občas potřebují více pozornosti. Ale v tomto příjemném až domácím prostředí a s bezvadnými lidmi okolo je radost pracovat.

Díky za možnost být tady s Vámi.

LENKA STIBŮRKOVÁ

Keramický rok s LADOU

IVANA BAŠTOVÁ,
EVA JANDOVÁ A NATÁLIJA KRÁLOVÁ

Naše centrum se i letos zapojilo do projektu Kraje Vysočina Celoroční aktivity handicapovaných pod názvem „Keramický rok s LADOU“. Projekt tak přinesl prostředky na nákup nejen pomůcek a materiálu, ale také nám umožnil přizvat k ruce odborníka...

Účast v projektu pro nás obnášelo pravidelné aktivity týkající se práce s keramikou. Konkrétně to pro nás znamenalo každý měsíc vytvořit s klienty výrobky z keramické hlíny k danému tématu dle ročního období. Zkusili jsme různé techniky a materiály, ze kterých jsme během letošního roku vytvářeli malá umělecká díla.

Snažíme se, aby se naši klienti co nejvíce podíleli na samotném výtvoru.

Dáváme prostor rozvoji jejich fantazie a také trénovat zručnost. Výsledky naší práce pak prezentujeme na pravidelných výstavách.

Již od počátku s námi spolupracoval lektor keramických kurzů Svatopluk Vaněček, který svůj život zasvětil tvorbě dekorativní keramiky. Naše klienty i nás pracovníky – úplně začátečníky zasvětil do nových technik tvorby, čímž nám umožnil, aby i v budoucnu mohla být keramika z LADY originální a jedinečná.

A na závěr – bylo to fajn.

PODPOŘIL

Kraj Vysočina
FOND VYSOČINY

Cesta z propasti beznaděje do neziskovky II. část

Po třech měsících jsme to dokázaly. Dcerce byly tři roky a dostala návrh na lázně, ale bez matky, to by uškodilo. Po měsíci strachu, ale s velkým očekáváním v srdci jsme za ní jeli. Bylo to otřesné. Ještě dnes při vzpomínce na to, v jakém stavu jsme tam našli ten náš malý uzlíček, se mi hrnou slzy do očí a brečím. My jsme jí nepoznali. Seděla proti otevřeným dveřím v zimě na nočníku, pročernalá, zesinalá a měla jen jiskřičku v očích, čekala. Podle té jsme ji poznali. Jako kdyby ona věděla v té hrůze ne jak mi jí, ale ona nám má pomoci. Brebentila ta svoje první slovíčka a my jsme byli šťastni. Chtěli jsme si ji hned odvézt. Pokrok žádný, v katastrofálním stavu, hubená na kost, ale nedali nám ji, jako kdyby nebyla ani naše. Po třech měsících jsme pro ni jeli. Vypadala jak z koncentráku, ale nezapomněla.

Všichni jsme doma tancovali až do rána při písničce „Holky z naší školky“ a říkali jsme už nikdy.

Nikdy neříkej nikdy. V šesti jsme do těch stejných lázní jely opět. Tentokrát však spolu, abych všechno mohla vidět a být u toho, aby mi jí už nikdo neublížil. Protlačila to naše „rehabilka“, abych se naučila vše, co by mohlo pomoci. Neuměli ani to, co já. Nezvládali dvanáctikilové dítě a bazén na cvičení, to je prý vymyšlená zbytečnost, proto ho nevyužívají, „stejně těm mrzákům nic nepomůže“, snad už mají své zkušenosti.

Byla to bitva. Byly 33 stupňové mrazy a na oddělení, kde byla malá, zrovna natírali okna, předělávalo se topení a podlahy. Na můj křik z hrůzy, mi malou dali od okna, ale co ti ostatní, kteří neměli rodiče sebou. Balili je do mokrých plen. Když jsem se ptala, co to dělají, že nastydnou, tak mi řekli, když to neschne tak co asi mají dělat. Já musela přes den pracovat jako pomocná kuchařka a odpoledne jsem si dcerku brala, abych ji převlékla a vykoupala. Byla pravidelně pokálená až do vlasů. Viděla jsem zde na vlastní oči, jak zmařili 3letou holčičku.

Dnes už nežije. Myslela jsem, že zešlím. Na revers jsem sbalila všechny věci a odjely jsme i s dcerkou domů. Ještě než jsme vyrazily, musela jsem na „kobereček“ (stranický). Bylo mi řečeno, že to půjde se mnou, když něco ceknu a šlo. Šlo se mnou i to, co mi tam primář (dodneška tam pracuje) řekl, že to moje dítě je k ničemu, ať ho strčím do ústavu, to že je to správné a co prý vlastně chci, vždyť tam u nich pracují doktoři a všichni ti, co tam jsou, slouží zde za trest, protože měli nějaký průšvih, tak ať si to srovnám v hlavě. Přijely jsme domů a všichni na mě koukali mezi prsty, nesla jsem zprávu panu doktorovi (už tam byl jiný) a ten se mě ptal, proč jsem odjela a jestli já vůbec vím, co jsem provedla, a poslal pro něco sestru. Začal si se mnou povídat a pak mi řekl, že ví, že mám pravdu, ale abych se v zájmu celé své rodiny zklidnila a o ničem si netroufala hovořit. On věděl, o čem mluví, ale já ne. Nepřestala jsem povídat o tom, co jsme tam zažili a aby tam nikdo své samotné dítě nedával. Stejně jsem byla za blázna, který neví, co chce a stejně mi většina těch lidí nevěřila, vždyť jsme i tak divná rodina. Snad si vzpomněli, když to po létech viděli a slyšeli v médiích. Dodneška jsem si to nesrovnala v hlavě. Jak bylo možné to tak nechávat a jak těm maličkým mohli tolik ubližovat?! Prošly jsme si i několik léčitelů, jedni nám pomohli, ale to by bylo na jiné povídání. Máme i genetické testy, hloubkové neurologické vyšetření v Motole. To vše tehdy ovšem tajně. Přes spousty známých a neznámých... poněvadž to bylo jen pro vyvolené a pak z toho všeho jedna jistota a jediná věc: „Pokroky nebudou skoro žádné, je velice těžce postižená, dejte jí do ústavu a pořídte si další dítě s jiným partnerem,

i když genetické testy neukazují, že by byl někdo viníkem.“ Hodně facek naráz. Myslím, že mi bylo v těch okamžicích všechno jedno.

Musím se zde zmínit i o tom, jak to prožívala naše rodina, ale jen krátce. Není, nebylo a nebude to jednoduché. Jsme spolu, ale spíš vedle sebe. Manžel to řešil po svém. Doma se moc nezdržoval, neměl na to sílu. Snažíme se pro to, aby byla dcerka šťastná, že má oba, že jsme pro ni, ale jde to s námi, i když o tom nemluvíme.

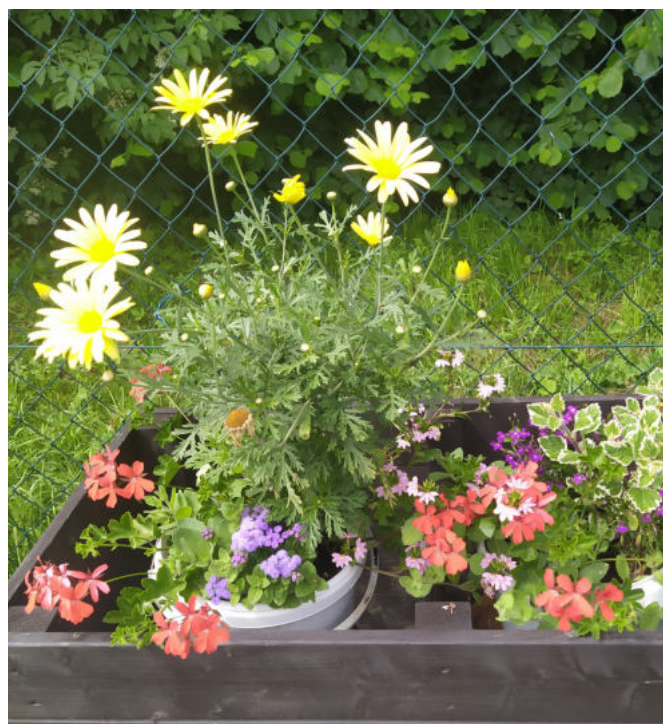
Syn a bráška, prožíval hodně nelehké období, kdy mu kamarádi, dávali najevo, že má blbou sestru a že doma jim to říkali, že z ní nikdy nic nebude. Přitom on ji měl a má tolik rád. Táta nikdy nedokázal se synem o těchto věcech mluvit. Já jsem vysvětlovala, jak jsem uměla, ale jestli to bylo správné, to také nevím. Nikdo nám v těchto situacích nebyl schopen pomoci, každý se odvracel. I ti nejbližší a mí rodiče ti už nežili. Možná, že to bylo dobře, nemuseli prožívat kus toho krušného života. Nebýt mých sester, které po smrti naší maminky u nás žily, nevím, jestli bych to zvládla. Byli jsme jiní, co mezi ty normální nepatří. Myslím, že syn si v sobě nese pozůstatky a následky z tohoto období do dneška. Nějak to zvládnul, přežil to a dnes je spokojeným a šťastným tatínkem a já myslím jen na to, aby byla jeho rodina pořád tak šťastná jako nyní. Život s postižením mu dal mnoho, ale mnohé také vzal. Neměl bezstarostné dětství, nemohl mít tolik kamarádů, kolik by chtěl, byl moc brzy dospělý a moc brzy zodpovědný. Jsem moc hrdá na to, že ho mám. Dnes má svoji cestu a vidím, že jde správným směrem.

Pokračování příště.

Úpravy na naší zahradě

MIROSLAVA ŠNÝDLOVÁ
JANA SOUKUPOVÁ

I v letošním roce došlo na naší zahradě k řadě změn. Některé jsou více viditelné a jiné zase méně. Dochází k úpravě nebo opravě už těch stávajících. Jako je třeba úprava ořechu - prostoru pod ním, oživení záhonů v okolí příjezdové cesty, úprava části místa u parkoviště za plotem, dodělaní druhého altánu a jeho okolí, usazení truhlíků okolo plotu a tradičně údržba trávníku, zeleně a poštípání velké hromady dřeva. Jsme rádi, že naše zahrada je rok od roku opravdu krásnější!

XX

Solidarita

BARBORA LHOTKOVÁ

Není to tak dávno, co mi jedna moudrá žena vysvětlila, že jedno slovo může mít pro mnohé lidi různý význam. Pro mě solidarita znamená: Nebýt sobecký. Být vnímavý ke svému okolí a rozhodnout se „ukrojit část“ ze svého pohodlí, času, materiálního, či finančního bezpečí pro druhé. A to zcela nezištným způsobem. Troufám si tvrdit, že v našem povolání „jedeme“ na vlně solidarity a to se mi líbí. Nejen, že naši pracovníci investují svůj čas i energii nad rámec své pracovní náplně, ale naše centrum například poskytuje potřebným potravinovou banku. Navíc jsem se přesvědčila, že celý náš kolektiv se dokáže spojit pro dobrou věc i ve zcela nečekaných a závažných situacích. Večer 24.6 tohoto roku se prohnala několika obcemi na pomezí Břeclavska, Hodonínska na jižní Moravě extrémní bouře s tornádem. Prošla úsekem dlouhým 26 km.

Podle organizace Člověk v tísni, bylo silně poškozeno 1600 domů, bylo ošetřeno několik set zraněných, došlo i k úmrtím. Dospělí i děti prožily zcela obyčejný den a nikdo z nich netušil, co jim nachystá večer. Ten večer je připravil o domov, klid a mír v duši, o pocit bezpečí a některé i o jejich blízké. Ti, co zemřeli, byli také něčí rodičem, možná synem, možná tetou, kamarádkou, přítelem. To nejmenší, co lze pro člověka v takové situaci udělat, je poskytnout mu materiální a finanční pomoc. Velmi mě nadchlo, že jsme se v centru hned druhý den shodli, že finanční i materiální pomoc rádi poskytneme. Bez zaváhání jsme společně vybrali celkem vysokou částku, která putovala k potřebným, ke konkrétním rodinám. Někdo z nás jim i zakoupil potřebné věci jako spodní prádlo, osušky či přikrývky. Tímto se Vám chci pochlubit, že jsem pyšná na to, s jakými lidmi pracuji, do jakého kolektivu patřím a že mě to těší. Závěrem Vám ještě prozradím, že stejná žena, která se mnou hovořila o významu slov, mi také nedávno jen tak mezi řečí řekla, že se cítí dobře mezi postiženými lidmi, protože oni jsou skutečně lidmi bez přetvářky. A já jsem si díky ní uvědomila, že to cítím stejně. Že i já se s nimi cítím tak dobře, protože jsou zcela přirození, bez intrik, odsuzování či bez posměšků vůči druhým. Oni na Vás nebudou koukat hůře, protože máte nadváhu nebo máte nepovedený účes. Prosím ani Vy se nedívejte na ně hůře, protože jsou jiní. Tolerujte prosím jinakost druhých. A ani u zdravých lidí nečekejte, že budou zapadat do Vašich tabulek a představ. Potom budou mnozí ve Vaší společnosti rádi. Závěrem Vás tedy nechci nabádat k solidaritě, abyste pomáhali potřebným materiálně nebo abyste pomohli slabším s nákupem, či jim podrželi dveře. Kdo tuhle touhu v sobě má, ten ji jistě vyplní i bez nápovědy. Závěrem Vás chci poprosit, abyste byli alespoň tolerantní. Protože svým způsobem i tím druhým pomůžete být v životě šťastnější. A kdo ví? Možná tím pomůžete i sobě...

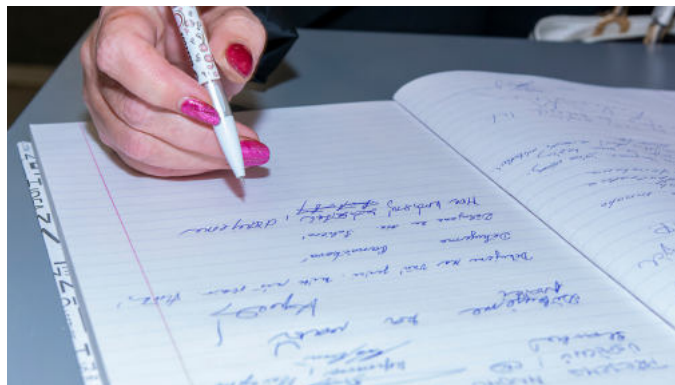
Návštěva rybárny

FRANTIŠEK PÍPAL
LUCIE NOVOTNÁ

Každý rok v listopadu pořádají pacovští rybáři „Den otevřených dveří“ v areálu rybárny. Letos tomu nebylo jinak. Mám rád ryby, proto jsem se tam chtěl jít podívat.

V kádích a akváriích plavaly malé i velké ryby. Byly tam třeba pstruzi, sumci a raci.

Nejvíce se mi líbily zlaté ryby. Vypadaly jako v pohádce. Zkusil jsem si ryby lovit pomocí prutu. Bylo to těžké, ale nakonec jsem tři vytáhl. Bavilo mě to. Už teď se těším, až na rybárnu zase půjdeme

Napsali o nás

VÍTĚZSLAV SCHREK,
HEJTMAN KRAJE VYSOČINA

Vše nej k 20. narozeninám! Ať se daří Vaší práci a úsilí!
Kraj Vysočina si Vaší práce váží. Díky.

MARTINA FÁBEROVÁ
HRANIPEX, A.S.

Jsmo nadšeni, že Vás můžeme podporovat. Ať Vám to šlape tak dobře jako dosavadních 20 let i nadále. Držíme palce.

Právě teď aneb kouzlo okamžiku

BARBORA LHOTKOVÁ

Bez ohledu na datum, na roční období...
Na část dne, na to s kým jsme si podobní...
Právě teď můžeme být šťastní a nebo mrzutí,
můžeme chodit bosí a nebo obutí...
Můžeme vykročit kupředu a nebo zůstat stát,
můžeme i couvnout a nebo zažít pád.
A po pádu si dlouho lízat rány,
nebo vstát a využít možností, které nám byly dány.

Můžeme jiné odsoudit,
nebo zavřít oči a otevřít jim srdce..
Ideálně hned a nebo kdykoli v tomto roce.
Můžem se usmát,
nebo kritizovat a nadávat,
můžem se těžké době poddat,
nebo to špatné zdolat a vzájemně si pomáhat.

Vždyť i ledy tají,
když v srdci dobro, naděje a láska zaplane..
I pohádky o tom praví,
no třeba v té, kdy šla Gerda za Kájem...

LUKÁŠ VLČEK,

MÍSTOSTAROSTA PACOVA

"Děkuji za pozvání na 20. výročí naší pacovské organizace Centrum LADA, z.s., která pracuje s klienty s mentálním a kombinovaným postižením. Spolupracujeme už řadu let.

Budme rádi za takovéto organizace. Často slycháme kritiku neziskových organizací, ale já nechci ani vidět, jak by bez nich například vypadaly sociální služby v ČR. Vadí mi nastavení systému financování. Každý rok musí žádat stát o peníze a mají velkou nejistotu. Systému by výrazně pomohlo nastavení víceletého financování."

Místostarosta Pacova Lukáš Vlček na návštěvě při dnu otevřených dveří

**BUDETE-LI POTŘEBOVAT,
NEVÁHEJTE SE NA NÁS OBRÁTIT,
JSME TU PRO VÁS**

CENTRUM LADA, Z.S.
NÁDRAŽNÍ 362
395 01 PACOV
LADA@CENTRUMMLADA.CZ

**JANA MORAVCOVÁ, PŘEDSEDKYNĚ Z.S.,
ZÁSTUPKYNĚ ŘEDITELKY 777 624 008,
PREDEDA.LADA@SEZNAM.CZ**

**MONIKA ZEMANOVÁ, ŘEDITELKA SOCIÁLNÍCH
SLUŽEB 776 733 008, REDITEL.LADA@SEZNAM.CZ**

**MGR. ROSTISLAV HOREK, SOCIÁLNÍ PRACOVNÍK
PRO CENTRUM DENNÍCH SLUŽEB 774 827 333,
SOC.PRAC.LADA@SEZNAM.CZ**

**LUCIE NOVOTNÁ, DIS., SOCIÁLNÍ PRACOVNICE
PRO OSOBNÍ ASISTENCI 607 675 061,
ASISTENCE.LADA@SEZNAM.CZ**

KONTAKTNÍ LINKA 777 507 721

**SRDEČNĚ DĚKUJEME TĚM, KDO SE PODÍLEJÍ
NA CHODU NAŠICH SLUŽEB, PŘEDEVŠÍM
NAŠIM SPONZORŮM Z ŘAD JEDNOTLIVCŮ
I FIREM.**

MŮŽETE-LI, PODPOŘTE NAŠI ČINNOST I VY. DĚKUJEME.

ČÍSLO ÚČTU 182117604/0300

Veselé Vánoce a šťastný nový rok
přeje Centrum LADA, z.s. Pacov

